

Uddrag af bogen

Falling for the Lie

**Spørgsmål og svar om
karismatisk bedrageri**

af

Alan Morrison

(Pastor, Crich Baptist Church, UK)

På dansk ved

Børje Flemming Boysen

Det græske ord for "dømmekraft" i Det Nye Testamente er *diakrisis* (dvs. "at bedømme ånder", 1 Kor. 12, 10). Det er os en hjertesag at fremme en sådan dømmekraft midt i den forvirring, der råder blandt vor tids religiøse manifestationer. Denne folder tager nogle af emnerne op omkring den såkaldte "Toronto Blessing" - en religiøs dille som er importeret fra en kirke i Canada, hvor det at falde ned, latterudbrud, uforståelig pludren, rystelser og andre fænomener kommer til udtryk under møderne. Dette skrift kompletterer folderen "*We All Fall Down*" og "*Slain in the Spirit*", som undersøger pinsebevægelsens karismatiske ritualer, set i lyset af Bibelens Skrifter, der afslører dens sande herkomst. De følgende spørgsmål og udsagn kommer fra mange perplekse og desorienterede mennesker i dag.

"Vi har bedt om vækkelse i årevis; så da vi hørte om kirken i Toronto, betalte vi rejsen for vores pastor, så han kunne tage dertil og bringe Helligånden tilbage til vor kirke."

Det er prisværdigt at bede for vækkelse, men hvorfor er det nødvendigt at krydse Atlanten for at bringe Helligånden til jeres kirke? Det er Ånden fra Gud den Almægtige, vi taler om, der, som "*Vinden blæser, hvorhen den vil, ...*" (Joh. 3, 8), allerede dvæler i enhver sand troende. Hvilken "gud" er det, der lader sig styre på en måde, som ufejlbarligt bringer vækkelse til vore kirker blot ved at hoppe på et fly? Denne "Aladdins lampe-ide", der skulle gøre det muligt at transportere Helligånden i en flaske jorden rundt, som var det en mytologisk ånd, er en meget profan tanke. Hvis Herren vor Gud ved Jesus Kristus vil tænde en ild af ægte vækkelse i vores kirker, "... tilkommer det ikke jer at kende Tider eller Timer, som Faderen har fastsat af egen Magt." (Ap. 1, 7).

"Men lover Bibelen ikke, at der vil komme "Husvalelsetider fra Herrens Åsyn"?"

Jo, citatet stammer fra Ap. 3, 20. Men vi må være omhyggelige med at forsikre os om, at citater og afsnit i Skriften ikke løftes ud af deres sammenhæng for at give support til ting, hvor der ikke er nogen forbindelse. For det er på den måde, okkultister og falske lærere til alle tider har nærmet sig Guds Ord. Så lad os erfare, hvad denne tekst virkelig betyder.

Hvordan man tolker løftet om "Husvalelsetiderne", på baggrund af Peters forkyndelse, afhænger af, om man referer til v.19: "Fat derfor et andet Sind og vend om, så jeres Synder må blive udslettet." eller v. 21 om "Genoprettelsestiderne" ved Jesu Kristi andet komme. "Husvalelsetiderne" kunne referer til enten det ene eller det andet af disse to begreber, altså: 1) Den livslange husvalelse, som kommer til alle troende ved tilgivelse og forsoning med Gud eller 2) Den velsignede tilstand, som er lovet de troende: "Da nu Forjættelsen om at gå ind til Hans Hvile endnu venter på sin Opfyldelse, ..." (Hebr. 4, 1). Hvilken det end er, så er der en afgrund mellem, hvad Bibelen mener med "Husvalelsetiderne" og de selvbestaltede fænomener, som i dag forekommer i kirker, der mere minder om "peppede kampagner" og markedsfremstød i forretningsverdenen.

"Nogle deltagere i vor kirke har givet masser af animalske lyde fra sig. Forekommer dette ikke et eller andet sted i Bibelen?"

At animalske lyde forekommer i Bibelen er ikke det samme som, at vi skal give os til at efterligne dem. Imidlertid er brølen, hylene, og jamren blevet almindelige i karismatiske kir-

ker. Man har til og med fortalt, at en mand gav sig til at kyklyk'e under en gudstjeneste, og at man tolkede det med ordene: "*Herren siger: "En ny dag gryr!"*" (The Observer, 4/9/94 News p. 3). Begrundelsen for disse skøre udbrud har man fundet i bibeltekster som: "Derfor vil jeg klage og jamre, gå nøgen med bare Fødder, istemme Klage som Sjakaler, jamrende Skrig som Strudse: ..." (Mik. 1, 8). Profeten Mikas klageråb, på typisk orientalsk maner, udtrykker forfærdelse over Guds dom over Juda. Bibelens billedlige beskrivelse udtrykker sorg og græmmelse og har intet tilfælles med de frivole udskejelser, som forbindes med "Toronto Blessing". Det er en simpel parodi at sidestille de animalske lyde i de karismatiske kirker med Det Gamle Testaments gudfrygtige profeter.

På samme måde sammenlignes den brølende støj, som forekommer i karismatiske kirker i dag, med Jer. 25, 30: "Og du skal profetere alle disse Ord for dem og sige: "HERREN brøler fra det høje; ..." og Hos. 11, 10: "HERREN skal de holde sig til, han brøler som Løven, ..." Men det er latterligt at forestille sig, at mennesker, hvor "Han troner over Jordens Kreds, som Græshopper er dens Beboere; ..." (Es. 40, 22), tør sammenligne dette skaberi med deres Skaber, som i samme kapitel siger: "Hvem vil I ligne mig med som min Lige-
mand? siger den Hellige." (Es. 40, 25).

Men lad os ikke glemme apostelen Peters formaning: "Vær ædru og våg; jeres Modstander, Djævelen, går omkring som en brølende Løve og søger, hvem han kan opsluge." (1 Pet. 5,8; Sl. 22, 12-14). Dette viser, hvor tåbeligt det er at plukke nogle bibelvers ud af deres rette sammenhæng for at retfærdiggøre deres afvigende adfærd i kirkerne.

"Men var disciplene ikke "fulde af Ånden" til pinse i Apostlenes Gerninger, 2.?"

Nej, det var de med sikkerhed ikke. At sammenligne deres adfærd, som "Slain in the Spirit" (ramt af/overvældet af ånden) i pinsebevægelsens karismatiske kirker i dag, med de mirakuløse begivenheder, som er optegnede i Ap. 2, viser desuden en total misforståelse af, hvad der skete.

Det var indvielsen af Det Nye Testaments første menighed. Er det i det hele taget muligt at forestille sig, at Herren Jesus ville lade sine disciple opføre sig som en bande bydrankere på et tidspunkt, hvor det, at etablere respekt og hæderlighed i menighederne, var altafgørende? De omkringstående "... var ude af sig selv af Forundring ..." (v. 7), og "... vi hører dem tale om Guds store Gerninger på vore egne Tungemål?" (v. 11); ikke ved at gøre sig til skue med religiøse fænomener, som landene omkring Middelhavet i de dage havde i overflod af. Hvis disciplene dengang til pinse havde opført sig, som dem der er ramt af vore dages "Toronto-oplevelse", ville man ikke have kunnet skelne de kristne menigheder fra de hedenske kulter og have bragt dem i vanry.

Det er rigtigt, at nogle af tilskuerne spottende sagde: "... De er fulde af sød Vin." (v. 13). Men det var kun for at latterliggøre og håne dem på grund af egen vantro. Vil man prøve at overføre disse spottende tilskueres udtalelser som sanktionering af vore dages "Toronto-oplevelser", hvor deltagerne opfører sig direkte usømmeligt, er det helt forkasteligt. Læser man umiddelbart videre v. 14-16: "Da trådte Peter frem sammen med de elleve, opløftede sin Røst og talte til dem: "Jødiske Mænd og alle I, som bor her i Jerusalem! Det skal I vide, og mærk jer mine Ord: Disse Mænd er ikke berusede, sådan som I mener; det

er jo kun den tredje Time på Dagen. Nej, her opfyldes det, som er talt ved Profeten Joel:”
Altså en skriftlig afvisning til dem, der rykker teksterne ud af deres rette sammenhæng.

Tungetalen på forskellige etniske sprog var en omvendt manifestation af det, som skete ved Babelstårnet, hvor forvirring opstod, så de ikke forstod hverandres tungemål. (1 Mos. 11, 1-9). Her blev der vidnet for enhver af de omkringstående på deres eget modersmål om, hvad der skal ske i de sidste dage, før Herrens Dag kommer. (Ap. 2, 17-20). At citere denne begivenhed, for at sammenligne den med den skinberusende adfærd i pinsebevægelsens kirker i dag, er ikke kun i modstrid med Paulus’ formaning, "Men lad alt ske sømmeligt og med Orden!" (1 Kor. 14, 40), men det driver også gæk med det faktum, at det, at blive fyldt med Helligånden, er det diametralt modsatte af at være drukken: "Og drik jer ikke fulde i Vin, det fører kun til Udsvævelser; men lad jer fylde af Ånden," (Ef. 5, 18).

"Hvis "Toronto Blessing" ikke er en kristen oplevelse, hvordan kan det så være, at jeg fik en sådan følelse af fred, da det skete for mig?"

Det faktum, at du har en generel følelse af velbefindende efter en sådan oplevelse, beviser på ingen måde, at det kommer fra Herren, eller at det fremmer kristen tilvækst. *Den objektive validitet af en oplevelse kan aldrig måles med de subjektive følelser forbundet med den.* Dvs., selvoplevelsen kan ikke bedømmes rationelt af udenforstående. Psyko-religiøse aktiviteter skaber ofte det, der er kendt som "Alpha-wave" brain-state, hvor deltageren oplever en følelse af stor fred. Men dette beviser på ingen måde, at man "hviler i Helligånden", som mange vil tyde det, fordi denne tilstand kan frembringes ved yoga-meditation, okkulte ritualer, en opiumrus eller i et glædeshus!

Det er højst utænkeligt, at de behagelige følelser, som følger i kølvandet på den pinse-karismatiske "ramt af ånden-oplevelse", har noget som helst med Helligånden at gøre, fordi Gud ikke velsigner ulydighed. Disse fænomener har ikke nogen bibelsk tilknytning og er ikke forekommet i de sande, kristne menigheder ned gennem århundrederne. Der har kun været praktiseret mystiske religioner, hemmelige ordener, shamanistiske kulturer (åndemådere) og hedenske sekter. Det var ikke før de excessive vækkelsesmøder, de såkaldte "Holiness Movement" i sidste halvdel af det 19. århundrede, at disse fænomener begyndte at forføre bekendende kristne *en masse* i deres voldsomme kølvand.

Det faktum, at du føler dig "høj" efter at have givet dig hen til ikke-kristne psyko-religiøse seancer, viser kun, at Satan har udøvet en fortærende indflydelse på dit liv. For det er hans mål med de millioner af godtroende kristne rundt omkring i verden i dag: At give dem et "påtageligt" velbefindende samtidig med at introducere dem til et væld af okkulte teknikker og øvelser. I vore dage mislykkes det for mange at forstå, at når Satan beslutter sig for at bedrage bekendende kristne, kommer han som en lysets engel, snarere end som mørkets fyrste (2 Kor. 11, 14). Når du forstår, hvordan Satan i virkeligheden opererer, vil du indse, at en okkult oplevelse ikke behøver være en skelet-dinglende gyser, men kan fylde dig med glæde og frigørelse. Satan er mester i "the buzz", at blive religiøs og psykologisk "høj"; og han udøver sin færdighed i stor stil.

Hvor let bekendende kristne lader sig forhekse i dag! Det er ikke på subjektive, fysiske eller emotionelle erfaringer, kristne skal basere deres følelse af fred, men snarere på det objektive faktum, at "Da vi nu er retfærdiggjorde af tro, har vi fred med Gud vor Herre

Jesus Kristus; ... og vi priser os lykkelige over Håbet om Guds Herlighed." (Rom. 5, 1-2). Der er en uendelig forskel mellem "følelsen af fred" og at vide, at vi har fået fred med Gud og adgang til den nåde, som vi nu står i. Den første er en kunstig fred, baseret på en subjektiv oplevelse, hvorimod den sidste er en sand fred, rodfæstet i en objektiv Kristi gerning for vor skyld. Verden tilbyder dig en jordbunden fred, hvilket er enten en midlertidig tilstand imellem to krige, eller en illusion af lyksalighed (Joh. 14, 27). Men Herren Jesus Kristus giver en reel tilstand af fred, som er vedvarende og åndelig, en tilstand som holder selv i stunder af anfægtelse, uafhængig af hvor "god" eller "dårlig" man føler sig. En vis lærer fra en svunden tid udtrykker det således:

"Medens vi må kæmpe os gennem dette liv under korset, er vore vilkår hårde og elendige ... Derfor bør vi vide, at den lyksalighed, der er os lovet i Kristus, består ikke i udvortes fordele, såsom at leve et glædeligt og fredfyldt liv med rige ejendele, skånet for al ulykke og at leve i overflod og fornøjelser, sådan som kødet i almindelighed længes efter. Nej, vor lykke tilhører det himmelske liv!"

At forstå dette mægtige faktum er nøglen til sand kristen vækst, som ikke kommer gennem psykologiske renselser, men gennem lydighed mod Guds Ord (1 Pet 2, 1-3) og den hårde vej af trængsler og modgang. Hvis din fred og glæde kommer af at være "ramt af ånden" - eller en hvilken som helst anden psyko-religiøs erfaring - så har du intet begreb om det himmelske liv og er kun ved at samle dig skatte på jorden.

"Hvis dette ikke er en uforstilt kristen oplevelse, hvorfor har så de, der gennemlever den, en tilsyneladende følelse af fornyet tro og nidkærhed for Gud? Skal vi ikke bedømme tingene "efter deres frugter"?"

Det kommer måske som en overraskelse at erfare, at øget hengivenhed, forbedring af det personlige liv, at gå fuldt og helt ind for troen og nidkærhed for Herren ikke nødvendigvis er sikre tegn på, at oplevelsen, som frembragte dem, er af kristen oprindelse. Alverdens religioner og kulturer kan frembringe nøjagtig de samme resultater, og den velkendte lignelse om sædemanden viser, at bekendende kristne kan have stor åbenbar nidkærhed, som kun varer, indtil der kommer trængsel eller forfølgelse (Matt. 13, 5-6; 20-21).

Nidkærhed for Gud resulterer, hvis den ikke er fulgt af den rette kundskab og indsigt, i en selvcentrering, der ignorerer Guds vilje, som Paulus siger: "... de er nidkære for Gud, men uden Forståelse. De forstår nemlig ikke retfærdigheden fra Gud, men søger at opstille deres egen Retfærdighed og har derfor ikke bøjet sig under Retfærdigheden fra Gud." (Rom. 10, 2-3; Ordsp. 19, 2). På Dommedag vil der være mange, som vil sige, at de har haft Jesus som deres Herre og har profeteret, uddrevet onde ånder og gjort mirakler i hans navn. De vil uden tvivl have været meget entusiastiske mennesker, som har forestillet sig at have været hengivne kristne; men de har bedraget sig selv og andre og vil blive vist bort af Herren Jesus Kristus med ordene: "Og da vil jeg sige dem rent ud: 'Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver Uret.'" (Matt. 7, 23). Læg mærke til, at disse er *bekendende* troende, som indbilder sig at være "super-kristne", men i virkeligheden er de så nedsunkede i synd og genstridighed, at de bliver udelukkede fra Himmelen. Hvordan er det gået til? Sikkert fordi de henledte deres forståelse af Guds Vilje fra deres subjektive erfaring - "det

fungerer!”- og ikke fra Guds objektive sandhed (noget som Herren Jesus advarede sine disciple om i Luk. 10, 20). Og det er det primære problem i mange kirker i dag.

Mennesker, som er blevet “slået (ramt) af ånden” påstår ofte, at de har fået et øget behov for Guds Ord. Men hvis det er tilfældet, hvorfor giver de sig så hen til brug af “tilbedelses-hjælpemidler” og religiøse ritualer, som ikke bærer præg af gudsfrygt og ærbødighed til deres Herre og Skaber? Hvis de virkelig hungrer efter Guds Ord, hvorfor fornægter de så tilstrækkeligheden af Skrifterne og deres enestående formåen til fuldt og helt at gøre et menneske i stand til at blive bragt til fuldkommenhed: "Og uimodsigeligt er denne Guds-frygtens Hemmelighed stor ..." (2 Tim. 2, 16). Hvis de oprigtigt hungrer efter Guds Ord, hvorfor fortsætter de så med at bede på hedensk maner indbildende sig, at det er bibelsk gave eller sprog? Hvis de giver udtryk for at være trofaste overfor Gud og hans Ord, hvorfor suger de så udtryk og indtryk til sig, sære og banale udtalelser, som profetiske og “kundskabsord”? Hvordan kan det være, at de, på trods af deres ønske om at studere Ordet, ikke opfatter ulydigheden over det og helt i uoverensstemmelse med deres opførsel i forhold til det (Ordet)? Spørgsmålene kunne blive ved.

Hvor nidkært mennesker end anser Jesus for *deres Herre*, er det ikke nødvendigvis resultatet af at være “fyldt af Helligånden”. Martin Luther sagde en gang om nogen, der sagde om sig selv, at de var det: "... af ånden er de nok fyldte, men af hvilken? Af Helligånden er det ikke!" (Den Store Galaterbrevskommentar om “sektdannerne”). Som Jesus selv siger: "Ikke enhver, der siger til mig: "Herre, Herre!" skal komme ind i Himmeriget, men den, der gør min himmelske Faders vilje. Mange skal sige til mig på hin Dag: "Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit Navn, og har vi ikke uddrevet onde Ånder ved dit Navn, ..." (Matt. 7, 21). Det eneste sikre tegn, på at Helligånden har virket i et menneske, er, hvis der er en længsel efter fuldkommen lydighed af Guds Vilje; og det eneste sted, hvor dette virkelig er blevet åbenbart, er i det skrevne Guds Ord, Bibelen. Alt taget i betragtning er det det eneste kriterium, hvorpå disse fænomener kan bedømmes,,

"Jeg er blevet slået ned mange gange ved møderne, og det har aldrig gjort mig nogen skade. Jeg ønsker det skal ske igen og igen."

Du tror måske, at det ikke har gjort dig nogen skade; men bare det, at du ønsker, at det skal gentage sig så ofte, viser, at du er blevet mere eller mindre afhængig af det. Måske fordi der mangler noget fundamentalt i dit kristne liv, nemlig overbevisningen om frelsen. Fordi der i dag er så mange bekendende kristne, som har oplevet en højst forloren omvendelse, mangler de den ægte, indre forsikring, hvilken gives til alle sande Guds børn, "Thi alle, som drives af Guds Ånd, er Guds Børn. I modtog jo ikke en Ånd, der giver Trællekår, så I atter skulle leve i Frygt, men I modtog en Ånd, der giver Barnekår ..." (Rom. 8, 14-15). Derfor må de søge en anden vej for at overbevise sig selv om, at de virkelig har fået ånden. De bliver så indfangede af sensationslyst i en uendelig gåen i ring i håb om at få bekræftelsen på deres tro gentaget gennem religiøse oplevelser.

Men hvor længe vil det, at være “høj”, vare for dig? Hvor længe vil det vare, før du igen må tilbage for endnu en "falden til gulvet" ... og endnu en. For det er sådan, det hele fungerer: Sukker-drageret afhængighed af psyko-religiøse ritualer. Så hvad enten du indser det eller ej, udsætter du dig selv for betydelige beskadigelser af dit åndelige liv ved at søge efter disse ugudelige oplevelser - og specielt ved at gentage dem.

"Men jeg læste et sted, at dette Toronto-stil-fænomen altid sker ved vækkelsesmøder. Betyder det ikke, at det er en vækkelse?"

Nej, det gør det i hvert fald ikke. Du drager ulogiske slutninger, som når nogen siger: "Alle jøder er omskårede; derfor er alle omskårede mennesker jøder!" I hvert fald har vækkelser ikke altid været ledsagede af fysiske og emotionelle fænomener; og den slags, vi ser i dag, ville aldrig være blevet tolereret af opmærksomme ledere blandt svundne tiders ægte vækkelser. Du kunne have brug for at læse historien om vækkelserne for til fulde at forstå dette - og helst ud fra de vigtigste kilder.

I dag er et af hovedproblemerne, at mange fejlagtigt har antaget, at ved at efterligne de ydre aspekter ved bestemte fænomener, associerede med visse vækkelsesmøder, kan de igangsætte deres egne vækkelsesmøder. Når nogle fænomener imidlertid forekom dengang under vækkelsesmøderne, som ved den Evangeliske Vækkelse i England og USA i det 18. og 19. århundrede, skete det altid som et resultat af mægtige prædikener om korset fra Bibelen, en overvældende følelse af at være uværdig ind for en uendelig hellig Gud og den chokerende erkendelse af og gruopvækkende bevidsthed om evig fortabelse i Helvede og en desperat længsel efter at blive skånet for Guds kommende vrede. Hvis nogen "faldt om" ved disse møder, var det på grund af den rædsel, man følte over sine synder og sjælenøden over at have forsyndet sig for derved at være blevet årsag til Guds vrede, bestemt ikke en oplevelse man ønskede gentaget.

I skærende kontrast til dette står de fænomener, der forekommer i vore dages kirker, helt uden forbindelse til nogen af disse sammenhæng; i bedste fald er de bearbejdelser af barnlige og hysteriske efterligninger, i værste fald resultatet af noget langt mere faretruende.

"Men det kan da ikke være rigtigt, at Herren ville tillade, at Hans kirker skulle falde for en så omfattende forførelse?"

Gud holder afgjort sit folk fra ondskabens magter; og de kirker og menigheder, som er trofaste og udholdende, holder Herren fast ved. (Åb. 3, 8-10). Det er også indesluttet i vort Fader Vor: "... og led os ikke ind i Fristelse; men fri os fra det Onde; ..." (egentlig den Onde). Men de bekendende menigheder er nu i veer med en afgørende tid af sigtning, som følge af den tilstundende dom der går over verden, under hvilken der sker en synlig adskillelse af kirkerne i to tydeligt forskellige slags kirker - en sand og en falsk. "Thi nu er Tiden inde, da Dommen tager sin Begyndelse med Guds Hus; ... Og hvis den retfærdige kun frelses med Nød og næppe, hvad skal der så blive af den ugudelige og Synderen?" (1 Pet. 4, 17-18). Den sande menighed og kirke består af troende, der er lydige over for Skriftens autoritet og Kristus' og apostlenes lære, som stadfæstede deres menigheder gennem forkyndelsen om korset, der er baseret på frelsen om Kristus' forsonende Blod, og som er villige til at dø, om så det gælder, for deres tro. Den falske kirke og menighed består af dem, hvis kristenhed baseres på personlige åbenbaringer, nutidsprægede ideer og religiøse erfaringer. Den ene er lydige mod Guds åbenbarede vilje, den anden er manipuleret af mørkets magter.

I dag har vi en hel generation af bekendende kristne, som er dybt uvidende om Bibelen og kirkens historie, eller ignorerer den. Ved at være blevet offer for "alle mulige Lærdomme, efter som Vinden blæser, ved Menneskers Terningspil, når de underfundigt forleder til

vildfarelse." (Ef. 4, 14). I stedet for at få lov til at diktere kirkens eller menighedens dagsorden er det nødvendigt at vække dem til fuld forståelse af deres vildfarelse.